

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **D. B., státní příslušnost Ruská federace**, zastoupen Mgr. Petrem Rudlovčákem, advokátem v Praze 1, Revoluční 1082/8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se podáním žaloby dne 14. 11. 2014 domáhal u Městského soudu ochrany před nezákonným zásahem Ministerstva vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky, oddělení pobytu cizinců Praha III, který měl spočívat v odmítnutí vydání překlenovacího pobytového štítku a vydání výjezdního příkazu žalobci dne 17. 10. 2014.

Žalobce namítal, že měl povolen dlouhodobý pobyt za účelem studia s platností do 31. 8. 2014, a že měl tedy podle § 47 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, podat žádost o prodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti stávajícího víza.

Uváděl, že dne 4. 8. 2014 se snažil podat jeho žádost pan S. U., nar. X, bytem P., S. 1425/1, který se na pracoviště Ministerstva vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační

politiky, oddělení pobytu cizinců Praha III, dostavil v ranních hodinách a podle pořadového čísla přibližně v 13:00 hod, se dostavil na příslušnou přepážku. Měl se prokázat plnou mocí udělenou žalobcem, pracovnice však měla odmítnout přijetí žádosti s tím, že podpisy na příslušné plné moci nejsou ověřeny notářem, a že pan U. nepředložil originál průkazu, resp. potvrzení o uzavření zdravotního pojištění žadatelem.

Žalobce namítal, že v souladu se správním řádem je správní orgán povinen přijmout i podnět, který nespĺňuje náležitosti stanovené zákonem a pomoci podateli odstranit vady a poskytnout mu k tomu přiměřenou lhůtu. Žalobce namítal, že žalovaný porušil poučovací povinnost. Žalobce rovněž namítal, že nebylo nutné, aby plná moc byla notářsky ověřena a odkazoval na § 33 odst. 2 správního řádu, zmocnění bylo uděleno k určitému úkonu, tj. podání žádosti.

Podle názoru žalobce bylo zpoždění ve věci podání žádosti o prodloužení platnosti povolení k pobytu způsobeno flagrantním porušováním procesních předpisů žalovaným.

Žalobce tvrdil, že během ústního jednání na pracovišti žalovaného dne 17. 10. 2014 žádal do nahlédnutí do kamerového záznamu správního orgánu, což mu bylo odmítnuto s tím, že záznam z tohoto systému nelze použít.

Žalobce nerozporoval, že žádost podávaná dne 28. 8. 2014 nebyla podána včas, své osobní opoždění omlouval pobytem v Německu společně se svými rodiči, a současně se dovolával rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 17/2007-135.

Žalobce ke svému podání připojil potvrzení o studiu na Vysoké škole obchodní v Praze ze dne 3. 9. 2014, že je studentem prezenční formy studia bakalářského studijního programu Mezinárodní teritoriální studia, zapsaným od 3. 9. 2014 v akademickém roce 2014/2015, který trvá do 30. 9. 2015.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 22. 12. 2014 navrhnul žalobu zamítnout s tvrzením, že neporušil ani správní řád, a ani zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Namítal, že žalobce měl povolen dlouhodobý pobyt za účelem studia s platností do 31. 8. 2014. Žádost o prodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu byl tedy povinen podle § 47 odst. 1 citovaného zákona podat nejdříve 90 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů., tedy nejpozději dne 18. 8. 2014. Žalobce však podal žádost až dne 28. 8. 2014, tedy opožděně, a proto správní orgán v souladu se zákonem řízení zastavil podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců.

Žalovaný k tvrzení žalobce, že se snažil podat žádost dříve dne 4. 8. 2014 prostřednictvím pana S. U., uvedl, že o takovém podání neexistuje žádný záznam. Tvrzení, že pan S. U. netrval důrazně na vydání potvrzení o nepřijetí žádosti, či potvrzení o podání takové žádosti, v důsledku „podmínek, které panují na jednotlivých pracovištích OAMP“, hodnotil žalovaný jako účelové tvrzení.

Žalovaný uváděl, že žalobce náležitě poučil o pozdním podání žádosti a o následcích takového podání, v této souvislosti poukazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. října 2010, čj. 1 As 51/2010 – 214.

Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez jednání, neboť k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního se žalobce ani žalovaný správní orgán nevyjádřili.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadený zásah žalovaného podle § 87 odst. 1 soudního řádu správního a to v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu, neboť rozhodoval pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 84 odst. 1, 2 soudního řádu správního žaloba musí být podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo. Zmeškání lhůty nelze prominout.

Soud se proto nejprve zabýval otázkou, zda žaloba byla podána včas. Z předložené fotokopie cestovního dokladu žalobce soud ověřil, že výjezdní příkaz byl vydán dne 14. 11. 2015 s platností do 13. 12. 2014. Žaloba podaná dne 14. 11. 2014 byla tedy podána včas. Soud se poté zabýval otázkou důvodnosti žaloby.

Podle § 82 soudního řádu správního každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasazeno, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

Usnesením vydaným žalovaným dne 28. 8. 2014, č. j. OAM-37664-4/DP-2014, bylo zastaveno podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců řízení o žádosti žadatele o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, neboť žádost byla podána v době, kdy žadatel k tomu nebyl oprávněn. Usnesení obsahuje poučení o odvolání. Odvolání měl žadatel podat dne 9. 9. 2014 a je o něm vedeno samostatné řízení.

Ve vyrozumění o žádosti o vydání překlenovacího štítku vydaném žalovaným dne 29. 10. 2014, č. j. OAM-37664-16/DP-2014, se mj. uvádí, že žadatel byl při podání žádosti dne 28. 8. 2014 poučen, že žádost nepodává v zákonné lhůtě a nesplňuje podmínky stanovené ustanovením § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Tato skutečnost byla následně stvrzena žadatelem v úředním záznamu o žádosti. Jelikož jmenovaný při podání žádosti neuvedl žádné důvody, které by mu v podání zákonné lhůty zabránily, bylo řízení ve věci jeho žádosti zastaveno. Dne 18. 9. 2014 žadatel doplnil své odvolání ze dne 9. 9. 2014 a současně požádal o vydání překlenovacího štítku s tvrzením, že jeho žádost byla řádně podána již dne 4. 8. 2014 zmocněným zástupcem panem S. U., které bylo doplněno jeho čestným prohlášením. Správnímu orgánu však nebyl předložen žádný doklad, který by dosvědčoval tuto skutečnost. Správní orgán věc uzavřel s tím, že žadatel neunesl důkazní břemeno a neprokázal splnění podmínky stanovené v ustanovení § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a proto žádosti o

vydání osvědčení o oprávněnosti pobytu na území České republiky, tzv. překlenovacího štítku, nebylo vyhověno.

Pokud se žalobce domáhal svým podáním, aby soud konstatoval, že postup žalovaného spočívající v odmítnutí vydání tzv. překlenovacího pobytového štítku je nezákonným zásahem, musel soud tento návrh odmítnout. Smyslem právní úpravy citovaného ustanovení § 82 soudního řádu správního totiž není obnovit skončené řízení a zvrátit dříve vydané rozhodnutí.

Nezákonným zásahem správního orgánu ve smyslu § 82 soudního řádu správního není úkon Ministerstva vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky, který s odkazem na § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyrozumí žadatele o tom, že neshledal důvod pro o vydání osvědčení o oprávněnosti pobytu na území České republiky, tzv. překlenovacího štítku.

Žalobce dále tvrdil, že nezákonným zásahem Ministerstva vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky, rovněž mělo být vydání výjezdního příkazu žalobci dne 17. 10. 2014.

Ze správního spisu soud ověřil, že žalobce pobýval na území České republiky za účelem studia již od roku 2012, původně za účelem studia bakalářského studijního programu, prezenční forma studia, obor chemie a technologie potravin, na Fakultě chemické, VUT v Brně. Ze záznamu o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vydaného žalovaným dne 30. 8. 2013, č. j. OAM-43032-8/DP-2013 soud zjistil, že jeho žádost podaná dne 15. 8. 2013 byla podána včas, a proto mu bylo povolení k pobytu prodlouženo s platností od 1. 9. 2013 do 31. 8. 2014.

V inkriminované věci je tedy nesporné, že žalobce pobýval na území České republiky za účelem studia delší čas a byly mu známy zákonné podmínky pro prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, neboť takovou žádost již úspěšně podal dne 15. 8. 2013.

Pokud se žalobce dovolával poučovací povinnosti správního orgánu ve smyslu § 4 odst. 2 správního řádu v souvislosti s tvrzeným podáním uvedené žádosti již dne 4. 8. 2014 prostřednictvím pana S. U., musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. října 2010, čj. 1 As 51/2010 – 214, *poučovací povinnost správního orgánu dle § 4 odst. 2 správního řádu z roku 2004 nezahrnuje poskytování komplexního návodu, co by účastník měl nebo mohl v daném případě dělat, aby dosáhl žádaného účinku, ale jen pomoc k tomu, aby mohl zákonem stanoveným způsobem dát najevo, co hodlá v řízení učinit. Správní orgán proto v řízení o odstranění stavby (§ 129 stavebního zákona z roku 2006) není povinen poučit vlastníka stavby o právu podat návrh na zahájení řízení o jejím dodatečném povolení. Pokud však účastník řízení o odstranění stavby učiní náznak žádosti o dodatečné povolení stavby, resp. rozpoznatelným způsobem vyjádří vůli usilovat o zachování stavby, je stavební úřad povinen ho poučit o náležitostech žádosti.*

Žalobce v inkriminované věci nedokládal ve správním řízení své tvrzení o včasném podání žádosti dne 4. 8. 2014 prostřednictvím pana S. U., jinak než čestným prohlášením tohoto prostředníka. Pokud jde o prohlášení rodičů žalobce a fotokopie cestovních dokladů celé rodiny, rovněž nebylo lze tyto doklady využít jako důkaz. Soud proto musel přisvědčit žalovanému, že žalobce neunesl důkazní břemeno.

Podle § 47 odst. 1 věta druhá zákona o pobytu cizinců *v případě, že podání žádosti ve lhůtě podle předchozí věty zabrání důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po zániku těchto důvodů; vízum se do doby zániku tohoto oprávnění považuje za platné.*

Zákonná lhůta k podání žádosti podle § 47 odst. 1 věta první zákona o pobytu cizinců žalobci marně uplynula dne 18. 8. 2014. Ze záznamu o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vydaného žalovaným č. j. OAM-43032-8/DP-2013 vyplývá, že žalobce měl povolení k pobytu prodlouženo s platností od 1. 9. 2013 do 31. 8. 2014.

Žalobce podal žádost až dne 28. 8. 2014, tedy opožděně, aniž podle citovaného ustanovení § 47 odst. 1 věta druhá zákona o pobytu cizinců doložil, že včasnému podání žádosti zabránily důvody na jeho vůli nezávislé.

Lze proto shrnout, že žalobce podal svou žádost jak po uplynutí lhůty k jejímu podání zakotvené v § 47 odst. 1 věta první zákona o pobytu cizinců, která žalobci marně uplynula dne 18. 8. 2014, tak i po uplynutí případné lhůty tří pracovních dnů po zániku těch důvodů, které žalobci dle jeho vlastních tvrzení zabránily ve včasném podání žádosti. Jestliže za této situace vydal dne 17. 10. 2014 žalobci výjezdní příkaz, nelze tento akt považovat za nezákonný zásah. Naopak žalovaný správní orgán v inkriminované věci postupoval v souladu se zákonem.

Soud v této souvislosti považoval za nutné připomenout nálezní Ústavního soudu Pl. ÚS 23/11, podle něhož *po celou dobu účinnosti zákona o pobytu cizinců je rozhodovací praxe Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu ustálena na tom, že z Listiny ani z mezinárodních smluv o lidských právech neplyne cizincům právo na pobyt na území České republiky. Nemají tudíž ani nárok na udělení pobytového víza. Ústavní soud uzavírá, že na dosud traktovaném závěru, dle něhož v případě rozhodnutí o neudělení víza nemůže dojít k zásahu do základních práv a svobod, trvá. Je tudíž v kompetenci zákonodárce toto řízení vyloučit ze soudního přezkumu, aniž by se tím dostal do rozporu s dikcí čl. 36 odst. 2 Listiny.*

Žalobce se dovolával rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 17/2007-135, podle něhož trestnost správních deliktů se řídí obdobnými principy jako trestnost trestných činů. Je proto např. vyloučen souběh správních deliktů tam, kde se jedná o pokračující, hromadný nebo trvající delikt, pro trestnost jednání musí být naplněna i materiální stránka deliktu a krajní nouze je stavem vylučujícím protiprávnost jednání naplňujícího formální znaky deliktu. Nicméně Městský soud v Praze musel soud konstatovat, že právní názor Nejvyššího soudu v inkriminované věci uplatnit nelze, neboť jak bylo již vysvětleno, žalobce nechal marně uplynout lhůty k podání své žádosti prodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu.

Městský soud v Praze na základě shora uvedených skutečností seznal, že podaná žaloba není důvodná, a proto ji podle § 87 odst. 3 soudního řádu správního zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 17. února 2015

**JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu**

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpínová